

Odraz

Dan postaje sve duži i duži. Užurbanost se povećava. Možda zbog dolaska toplijih dana? Sve je živnulo. Ptice cvrkuću, odzvanja pjev dječje igre. Proljeće samo što nije stiglo, a onda... Odjednom, nad gradom se polako nadvila tmina. I posljednja zraka sunca polako nestaje kroz oblak. Žamor je utihnuo. Cvrkut ptica nestaje. Zrakom se širi miris hladnoće. Začula se prva kap, zatim druga... To je bio moj prvi udah. Stvaram se, nastajem. Poprimam različite boje i oblike. Rastem, mijenjam se. Upijam svaku konturu oko sebe. Kap po kap. Na meni se ocrtavaju obrisi grada. Taman kada sam pomislio kako ću ovoga puta još više narasti, kapljice više ne miluju moje lice. Moje tijelo je nakratko prepolovilo nešto crno i mekano. Jao pa već sam zaboravio okus biciklističke gume. Svaki put me iznenadi kao da je prvi. Na trenutak sam postao šaren. Opet ima novo odijelo. Djelovao je toliko sretno kada su nam se pogledi sreli, kao da se zaista veseli ovoj kiši i komadanju mojeg tjelesa. Uf, tih ljudi, stvarno ima svakakvih. Znam ga godinama. On sada tu radi. Ne mogu se načuditi da me ipak netko voli, od odraslih naravno. On se nikada neće uozbiljiti. Kapljice polako staju, a na meni se sve bistrije ocrtava ta prekrasna, žuta zgrada. Vidim joj samo dio. Izgleda hrabro, stabilno, ali ostarjela je. Družimo se puno godina. Još uvijek se osjećam mlad, iako sam svjestan da je i moje tijelo postalo veće, zapravo dublje, ali ona... Izgleda mi kao da ju polako vrijeme načinje. Sve te nedaće koje prolazi, sve te kapi koje je ju nježno miluju, vjetrovi koji stvaraju skladbe ploveći njezinim zidovima, svi ti ljudi koji ju posjećuju... Polako gubi svoj sjaj. Kroz sve ove godine naučio sam da joj je ime Bolnica. Oh, opet me je netko prepolovio. Jao, pa zar opet. Zarumenio sam se, ali ne od bijesa već njezine crvene haljinice. Prekrasna je, ta malena djevojčica s velikim, rastegnutim osmjehom. Tako je sretna, a sretan sam i ja. Rado sam joj podario dio svoga tijela iako njezina majka nije dijelila našu sreću. Čujem povike. Oštrim tonom govori kako joj je taman obukla čistu haljinicu jer idu doktoru, a ona ju je namjerno uprljala u toj lokvi. Ma zamisli, nazvala me je prljavom lokvom. Zvuči mi kao da je zaboravila kako nisam bio prljav kada je ona preoblikovala moje tijelo i uznemiravala moj mir i bistrinu. Ah, ti ljudi brzo zaboravljaju... U trenutku kada je uzimala djevojčicu iz mene pogledi su nam se opet nakon dugo vremena sreli. Zastala je i polako se osmjehnula. U dubini njezini očiju ugledao sam ono maleno, nevino lice koje više nije načeto brigama i problemima. Izgledala je sretno. Već tren kasnije na njezinome licu opet su se ocrtavale bore koje su nosile patnje umjesto nevine, vesele djevojčice u crvenoj haljinici. Oči su joj se užarile, a moje tijelo je prodrmala teška

kapljica. Kapljica iz dubine duše jedne zabrinute majke čija malena djevojčica nije bila dobro. U tom trenu kroz oblačak se progurala zraka sunca koja je ozarila njezino lice. Ponovno se osmjehnula i hitro nastavila dalje. Tijelo mi se primirilo. Uživao sam u pogledu na sivozlatno nebo i let galebova. Kroz oblake je polako probijalo sunce. Istovremeno me njihova nebeska igra obradovala i rastužila. Gledajući njihove obasjane prelete moj život se lagano gasio. Tijelo se smanjivalo. Polako i tiho pretvaram se u dim. Uz sve to jedan galeb biva precizan i nakratko me pomutio. Baš je sada morao uprljati moje odijelo kada bivam sve manji i tanji. Taman se pripremam na odlazak kad opet moje tijelo postaje uzdrmano. Manji sam i treba mi duže vremena da prepoznam svoje stare prijatelje. Većini se sjećam glasa dok su još u kolijevci prvi puta užurbano bili nošeni stisnuti između svojih roditelja ispod nekakvih sprava koje mi zaklanjaju pogled na nebo i navodno se zovu kišobran. Polako mi se otkriva staro, umorno lice. Zastalo je iznad mene. Pogled mi se bistri, ali na prvu ga ne prepoznajem. Kada sam se skroz umirio prepoznao sam ju. Zaista se dugo godina nismo vidjeli. Izgleda mi umorno, bore su joj se produbile, a lice se stapalo s oblacima. Nisam u njemu više vidio onu poletnost i radost, već tugu i umor. Nešto ju je jako mučilo, a nisam razumio što. Nije prozborila ni riječi. Nije ni opsovala iako sam promijenio boju njezinih opanaka nekoliko nijansi tamnije. U ruci nije držala kišobran već štap. Pomagao joj je stajati donekle uspravno. Pogledi su nam se napokon sreli. U tom trenu promijenila se. Zubi više nisu bili bijeli kao nekada i usne rumene, lice se proširilo, nos povećao, ali te plave oči na tren su opet zaiskrile. Odjednom, cijeli sam se protresao. Iznenadilo me. Nikada mi do sada nije podarila kapljicu. U očima sam joj pročitao da mi time vraća sve kapljice koje sam joj davao kroz ove godine. I dalje nisam razumio. Veselile su ju iako sam ja mislio da se ljuti što sam se baš našao na njezinom putu dok ona žuri s kišobranom u ruci. U toj teškoj starosti na trenutak sam joj uspio povratiti onu sretnu, poletnu i bezbrižnu mladost. Obradovalo me to. Dok smo se gledali sunce je sve više smanjivalo moje tijelo, obrisi su bili sve zamućeniji. Nestajao sam polako, sporo, tiho kao i starica s plavim očima, ali nam se pogledi nikada više nisu sreli...

Lea Marot